

33/1

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Квітень 2005

Наші партнери

Богдан Купич: «Головне — наполегливо працювати і добиватися результатів»

— Пана Богдане, з 2004 року Ви обіймаєте посаду генерального директора корпорації «Квазар-Мікро» в Україні та віце-президента з розвитку бізнесу. Ваше бачення подальших кроків «Квазар-Мікро»?

— Якщо говорити про глобальні плани, то природно, що моє найголовніше завдання — докласти всі зусилля для того, щоб «Квазар-Мікро» стала дійсно міжнародною корпорацією. Саме тому я погодився на пропозицію Євгена Уткіна очолити бізнес «Квазар-Мікро» в Україні: ідея виростити компанію з локальної в міжнародну здалася мені дуже привабливою. І я не бачу непереможних перешкод, що могли б стати нам на заваді в цій справі. Зараз «Квазар-Мікро» — це могутня компанія з великими інвестиціями, безумовний лідер на українському ринку ІТ. Сьогодні компанія розвиває п'ять головних бізнес-напрямів: системна інтеграція, розроблення програмного забезпечення, дистрибуція, виробництво комп'ютерної техніки, навчання та сертифікація ІТ-фахівців. Синергія між цими напрямками дає можливість «Квазар-Мікро» робити унікальні пропозиції як для вітчизняного, так і для зовнішніх ринків. Задля прискорення процесу втілення наших планів у життя саме зараз у корпорації триває переосмислення маркетингової концепції — перетворення технічно орієнтованої компанії в маркетинго-орієнтовану.

Щодо планів розвитку бізнесу в Україні, то наша головна мета — постійно підтверджувати лідерські позиції в Україні, розвивати як уже наявні, так і нові напрями, диференціювати себе від конкурентів, фокусуючись на потребах клієнта та пропонуючи унікальні проекти, що допомагають ефективно управляти компанією. Для таких кроків із боку «Квазар-Мікро» є всі передумови.

Перші десять років у незалежній Україні проходили під знаком автоматизації виробництва, зараз на першому місці стоїть питання управління компанією. Бізнес в Україні міцніє, підприємства зростають, готуються до серйозної конкуренції з боку вітчизняних та іноземних компаній. Тому в першу чергу «Квазар-Мікро» пропонує консалтингові послуги і системи керування компаніями світового рівня.

Продовження на стор. 7

Проект здійснено за підтримки Оксфордського університету

Побачила світ друга книжка Дмитра Дроздовського, студента-філолога першого року навчання НаУКМА, яка має назву «Енергетика мовомислення. Триумвірат мови, мислення та людини. Енеолінгвістичний дискурс». Проект здійснено за підтримки Оксфордського університету, тож це, власне, і виправдовує те, що видання двомовне. У ньому йдеться про роль мови в філософсько-лінгвістичному контексті.

Особливість авторського стилю Дмитра — прагнення до об'ємного бачення предмета дослідження, багато аспектів якого залишаються дискусійними. Книжка розкриває сутність мови, послуговуючись сучасними досягненнями не тільки з гуманітарних наук, а й із природничо-математичних, суспільних, психологічних. Це своєрідний дискурс про феномен мови в контексті онтологічної системи.

Наприкінці квітня Дмитро захистив англійську частину цієї книжки в Оксфордському університеті як свій дипломний проект, після чого кафедра філології ініціювала подання Димтра Дроздовського на отримання звання «Почесного студента Оксфордського університету»

Прес-центр НаУКМА

3-го травня 2004 року перестало битися серце американського громадянина Джеймса Мейса, професора НаУКМА, який так знав українську історію й мову, так любив її культуру, що з повним правом міг би ідентифікуватись українцем. За словами д-ра Мейса, його покликали спершу до вивчення української історії, а потім і до України мільйони мертвих українців, які загинули від голодомору 1932 – 1933 років – одного з найбільших геноцидів ХХ століття.

3 травня 2005 року близькі, рідні і друзі, колеги з Могилянки на Байковому цвинтарі схилили голову перед світлою пам'яттю Джеймса Мейса.

У нашому випуску:

«Ми йдемо»

Стор. 2

На здобуття премії імені Петра Могили

Стор. 3

«Для мене студент НаУКМА – це взірць у всьому»

Стор. 5

Молитва за Україну перед подільською іконою

Стор. 10

Анонс

«Ми йдемо!»

Хвилюючі, незабутні помаранчеві дні, дні Всеукраїнського народного рушення, в якому кожний могилянecь був у вирі подій, стали сьогодні вже історією, в якій почався якісно новий відлік. Україну побачили в усіх куточках світу гордою, мирною, і що найголовніше, – молодою.

І в цьому непереможному рушенні Могилянка сказала своє вагоме слово. Уже 23 листопада викладачі, студенти та працівники Національного університету «Києво-Могилянська академія» приєдналися до загальноукраїнського Руху Опору. Ми першими були на Майдані, поставили там свої намети, першими оголосили про політичний страйк. «Ви зараз рятуєте Україну...», – сказала того ж дня студенткам біля наметів почесний професор НаУКМА Ліна Костенко. У перший день могилянці звернулися до студентів інших вищих навчальних закладів України підтримати їхні дії.

25 листопада могилянці оголосили акцію «Ми йдемо!». «Йдемо до офісів тих владних структур і організацій, які ще не почули голос народу!» Вона мала зупинки біля Міністерства освіти та науки України, Міністерства закордонних справ, Міністерства внутрішніх справ, посольства Росії, Верховної Ради України, Верховного суду. Акція «Ми йдемо» дала назву цій унікальній книзі. Яскравий історичний документ вміщує більше 500 кращих фоторобіт наших кореспондентів. Усі учасники подій упізнавані. Тексти незабутньої хроніки доповнюють відкриті листи до представників влади, публікації у пресі.

Видання побачить світ за сприяння Міжнародного фонду відродження Києво-Могилянської академії у видавничому домі НаУКМА.

На світліні:

Ліна Костенко біля могилянських наметів на Майдані зі студентами НаУКМА

«ІН-ФО-КОМ —ЧЕМ-ПІ-ОН!!!»

(а точніше віце-чемпіон, або срібний призер, або привіз срібло до столиці).

1 травня члени команди «Інфоком» отримали до своїх рук матеріальне підтвердження їхньої майже перемоги – кубок, що запаморочливо виблискував на сонці своїми лакованими боками та солідний диплом. Київська дружина у складі Д.Литвинова, С.Клімовича, Ю.Полетаєвої, О.Дубінської, М.Пручковського та С.Шляхова виборола почесне звання віце-чемпіонів на другому студентському чемпіонаті України з інтелектуальної забавки «Що? Де? Коли?», що проходив під Харковом у гостинному будинку відпочинку «Ялинка».

Шлях, пройдений колективом, не можна назвати коротким, адже за плечима три серйозні турніри, де ми здобували призові місця. Спочатку був чемпіонат НаУКМА, нашої Alma Mater, який видався зовсім не декларативним на відміну від відбіркових змагань в інших вишах. Відрив від другого місця склав усього два пункти. Потім була Першість рідного міста, де команда довела, що варта представляти українську столицю на державному чемпіонаті, ставши Чемпіоном Києва. І як завжди участь у Чемпіонаті та поїздки до Харкова підтримав постійний меценат команди – телекомунікаційна компанія «Інфоком», керівництво якої широко вболіває за інтелектуальне зростання української молоді та своєї команди.

Як би банально це не звучало, на змаганнях такого рівня випадкових учасників, так само як і слабких супротивників, не буває.

Сергій Клімович

У травні:

Ярмарок кар'єри

Щороку Центр кар'єри та працевлаштування студентів НаУКМА виступає організатором Ярмарку кар'єри для студентів та випускників університету. Цього року захід відбудеться 13 травня о 13:00, у п'ятницю.

На Ярмарку будуть представлені 26 провідних міжнародних та українських компаній. Запрошуємо студентів та випускників НаУКМА скористатись шансом для пошуку роботи та побудови власної кар'єри.

«Євробачення-2005»

18 травня НаУКМА представлятиме для гостей міжнародного пісенного конкурсу «Євробачення-2005» на Трухановому острові свою програму, де передбаено участь студентських організацій та творчих колективів НаУКМА (Театральний центр, Спудейське братство НаУКМА, команди українського рукопашу «Гопак» та «Спас») та фотовиставки «Помаранчева революція: погляд із НаУКМА» та «Гуцульське весілля». На відкриття 13 травня, як і 18 травня запрошено чоловічий хор НаУКМА «Чумаки».

«Інноваційні технології у вищій юридичній освіті»

25–28 травня в НаУКМА проведеться Міжнародна науково-методична конференція «Інноваційні технології у вищій юридичній освіті». Насичена програма конференції передбачає проведення 10 майстер-класів, роботу 6-х секцій, пленарного засідання та круглого столу.

В роботі конференції візьмуть участь близько 150 учасників з усіх куточків України.

Світлана Лутчин.

Відділ зв'язків із громадськістю

Вітаємо

За організацію та проведення Міжнародного фестивалю античного мистецтва «Боспорські агонії» Президія Верховної Ради Автономної Республіки Крим присудила премію «За внесок у миротворчу діяльність, розвиток та процвітання Криму» Голові художньої ради НаУКМА, народній артистці України Ларисі Кадировій.

Конкурс

Одне з першочергових завдань стратегічного плану розвитку університету, затвердженого академічною конференцією, – перетворення нашого університету в науково-навчальний заклад. Така трансформація неможлива без створення активного наукового середовища, без формування атмосфери пошани до тих, хто присвячує своє життя науковим дослідженням.

Саме з метою відзначення вагомих наукових досліджень, які сприяють розвитку гуманітарних, суспільних та природничих наук, утверджують високий авторитет університетської науки на міжнародному рівні, Вчена рада

На здобуття премії імені Петра Могили

Національного університету «Києво-Могилянська академія» започаткувала премію імені Петра Могили. Положення про конкурс на здобуття цієї премії затверджене ухвалою Вченої ради від 28 жовтня 2004 року (протокол № 39). Відповідно до цього положення щороку будуть присуджуватися три премії імені Петра Могили з гуманітарних, суспільних та природничих наук. Розмір премії, який визначає президент університету, цього року встановлений в обсязі 5000 тисяч гривень по кожному з трьох наукових напрямів.

На здобуття премії імені Петра Могили можна висувати роботи, завершені та опубліковані у вигляді монографій, енциклопедій, книг, підручників, навчальних посібників, циклу наукових праць протягом останніх трьох років.

Наукова частина університету прийматиме роботи з 15 травня до 15 липня, при цьому висувати роботи на здобуття премії можуть як кафедри, так і самі автори. Рішення про участь роботи в конкурсі буде прийнято відкритим голосуванням на засіданні Вченої ради університету не пізніше 15 жовтня. (Варто врахувати, що в разі представлення на конкурс за певним напрямом лише однієї роботи, конкурс по цій галузі наук вважатиметься таким, що не відбувся, і премія в поточному році не присуджуватиметься. Колектив авторів такої роботи має право повторно подавати її на конкурс в наступному році.)

На цьому ж засіданні Вчена рада затвердить персональний склад фахових експертних комісій за напрямками: гуманітарні науки, суспільні науки та природничі науки. До складу фахових експертних комісій можуть входити представники професорсько-викладацького складу університету, яких залучено до роботи як на постійній основі, так і за сумісництвом.

Обговорення та оцінювання робіт відбуватиметься в два тури.

Перший тур охоплює обговорення робіт, прийнятих на конкурс, на відповідних кафедрах та факультетах. Його організують і проводять відповідні фахові експертні комісії. Рішення про участь у другому турі прийматиметься до 30 листопада таємним голосуванням членами фахової експертної комісії. За результатами голосування до участі в другому турі допускають три роботи, але не менше двох. Фахові експертні комісії визначають персонально зовнішніх незалежних рецензентів робіт, що пройшли до другого туру, і передають їх на рецензування.

Під час другого туру члени фахових експертних комісій проведуть підсумкове обговорення робіт з урахуванням результатів зовнішнього рецензування. До 15 січня експертні фахові комісії шляхом таємного голосування мають прийняти рішення щодо кандидатур на присудження премії імені Петра Могили і передати його до Вченої ради НаУКМА.

Вчена рада НаУКМА на своєму засіданні заслухає рекомендації відповідних експертних фахових комісій і проведе процедуру таємного голосування. Запечатану скриньку з результатами таємного голосування буде передано на зберігання президентові НаУКМА. Лічильна комісія проведе підрахунок голосів за 2 години до початку урочистого відкриття Днів науки НаУКМА та оголосить перед початком пленарного засідання результати таємного голосування та імена лауреатів.

Лауреати премії імені Петра Могили вийдуть науковій доповіді на підсумковому пленарному засіданні Днів науки НаУКМА, після чого відбудеться урочисте вручення дипломів лауреатів премії імені Петра Могили. Дипломи та грошові нагороди вручить президент Національного університету «Києво-Могилянська академія» В'ячеслав Брюховецький.

Отже, 15 травня 2005 року стартує перший конкурс наукових робіт на здобуття премії імені Петра Могили. Повністю з текстом положення можна ознайомитися в Internet (<http://victory.ukma.lan>). Запрошуємо до участі в конкурсі всіх науковців нашого університету – і тих, хто вже зараз є золотим фондом української науки, і тих, хто стоїть на початку свого сходження до вершин наукового визнання.

Бажаємо успіхів і перемоги!

Людмила Кострова,
вчений секретар НаУКМА.

Тест-олімпіада

Вітаємо перших студентів, які вступили в НаУКМА в цьому році!

У програмі Дня відкритих дверей, що відбувся 17 квітня, пройшла тест-олімпіада НаУКМА-2005. У ній взяли участь 64 абітурієнти з різних регіонів України, які виявили бажання навчатись на спеціальностях «Фізика» та «Хімія». Одразу треба сказати, що це була не предметна олімпіада, тобто завдання тестів складались із традиційного набору предметів, що входять в тестові завдання на бакалаврські програми, окрім природничого блоку, в якому залишились тільки фізика та хімія. Все інше: оцінювання правильної відповіді, порядок підрахунку балів вступного рейтингу – відповідало «Умовам вступу до НаУКМА на програми підготовки бакалаврів у 2005 році» та Положенню «Про тест-олімпіаду НаУКМА - 2005».

Таким чином, перших двох абітурієнтів із найкращими рейтингами буде зараховано до НаУКМА на кожну спеціальність. Вітаємо таких абітурієнтів з перемогою:

Спеціальність «Фізика»

1. Шпікер Марина Вікторівна, м. Дніпродзержинськ.
2. Сотник Катерина Валеріївна, м. Київ.

Спеціальність «Хімія»

1. Шинкаренко Олена Миколаївна, м. Чернівці.
2. Попова Марія Григорівна, м. Новодністровськ.

Особиста думка.

Разом із деканом природничого факультету Іриною Вишенською ми ретельно проаналізували результати тест-олімпіади. У нас виникла думка, що в майбутньому варто, враховуючи специфіку природничого факультету, зробити завдання тест-олімпіади «цілеспрямованішими». Не відмовляючись від загальної концепції вступного тестування, профільними модулями для учасників олімпіади варто зробити природничі науки та математику. Вважаємо, що це підвищить якість відбору переможців, які дійсно бажають навчатися на природничому факультеті.

В'ячеслав Невінчаний,
секретар приймальної комісії
НаУКМА

Для Академії плекання звичаїв є своєрідною місією. Який уже рік поспіль студентське Братство дарує нам чудову можливість власними руками витворити писанку – символ народження нового життя. Крок за кроком, і в руках постає чудовий витвір уяви. Виготовлені писанки студенти дарують один одному на щастя.

Про звичаї Братства, ідеї створення акцій «Намалюй писанку», «Великдень для всіх» повідала мені Ірина Миронова. Власне, вона і була тією людиною, яка посяла традицію ма-

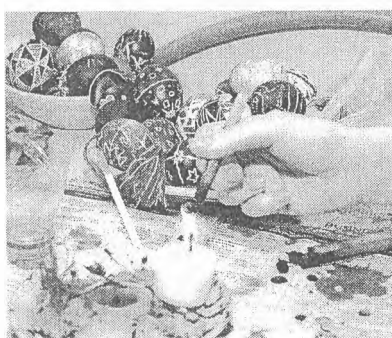
Писанкарство – самобутня і яскрава галузь народної творчості, що є виразником і носієм народної філософії і народного епосу, розуміння народом краси. Треба мати велике терпіння, велику любов, глибокий розум, треба шанувати звичаї, аби творити писанку!!! За малюнками стоять образи віддалених епох, стоять символи прихильності до природи, що вберігають людину від зла. Писанка оберігала дім від пожежі, допомагала пастухові в полі, з писанкою люди йшли до худібки, до саду, до криниці, клали на могилку, аби душі людей, котрі близькі

образи, що пов'язані із землеробським культом: «крутогори», «баранячі ріжки», «крученики». А вже з XVII–XVIII століття інтенсивно почав розвиватися український народний орнамент, особливо рослинний: «дубове», «виноградне» листя, «дзвіночки», «вазони», «троянди». Кожний регіон мав типові лише для своєї місцевості оригінальні орнаменти.

Для розпису писанок у давнину використовували фарби рослинного походження: латаття, дубова кора, бруньки вільхи, коріння кропиви.

Писанкарство – дуже кропітка і

Писанка – шедевр мініатюрного мистецтва

лювання писанок на сприятливий ґрунт студентського Братства.

Все почалося ще зі Львова: рідня, яка виростила в любові до писанки, школа мистецтв. Із 2000 року ця традиція тісно прижилася й стала важливою частиною студентського життя Академії. Підтримують вогонь давнього звичаю всі члени Братства. Кожний братчик максимально долучається до яскравого втілення ідеї. Вже другий рік поспіль за підготовку до днів малювання писанок відповідальна Тамара Марценюк, яка дуже сумлінно ставиться до свого обов'язку (купити фарбу, писачки, яйця, розвішати оголошення).

– Без традиції жити не цікаво, – говорить Аня Гриценко (чільна братчиця), – ми маємо самобутню культуру, яка відрізняє нас із-посеред інших народностей, братство подарувало мені можливість бути дотичною до її виру.

Цього року вперше спільно зі студентською Колегією студентське Братство в Староакадемічному корпусі проводить виставку писанок, що так старанно робилися могилянцями за 2004–2005 роки.

В Україні Великдень має давнє значення, готуватися до цього свята починали заздалегідь. Після шуткової (вербової) неділі починали розписувати варені яйця. Писанка або Великоднє яйце є вісником добра, надії, свята оновлення землі, воскресіння сущого.

нам, не почували себе самотньо.

Писанка походить від «писати» і, власне, перші символи на писанці були схожі на східні ієрогліфи, і тому деякі говорять про перші спроби письма саме на писанці.

Колір писанки – найвища нота її поетичності. Тече гама кольорів крашанок і часто перегукується з вишивкою тих місцевостей, де їх виготовляють. Кожний колір має символічне значення. Червоний – любов, радість життя; жовтий – місяць і зорі, урожай; зелений – багатство, буяння рослинного світу; блакитний – чисте небо, здоров'я; бронзовий – земля; чорний із білим – пошана до померлих.

Історія писанкарського мистецтва дуже давня. Початок її виводять ще із первісно-родового ладу. Археологи знаходять перші глиняні писанки-галунки червоного кольору, які мали ритуальний характер.

Спочатку сакрального значення набули лелечі яйця. І якщо вірили, що лелека приносить у дім радість, то й писанка на такому яйці буде оберегом.

Народні повір'я кажуть, що братися робити писанки має людина з гарним настроєм, бо втілюються в неї найкращі сподівання, таємничі мрії.

Спочатку орнаментальні мотиви були у спрощеному вигляді – спіралі, ялинки, хвилясті лінії, геометричні фігури. З часом уособлювалися різні

відповідальна робота. Кожний народний майстер виробляє свою композиційну схему писання. І серед безлічі різноманітних писанок ви ніколи не знайдете схожої, тому що кожна крашанка має свій тендітний мініатюрний різнобарвний розпис.

Існує кілька видів писанок. Виділяють традиційні й нетрадиційні. Традиційні називають «рідна писанка», виготовляються вони зі справжнього курячого чи гусячого яйця. Нетрадиційні – це дерев'яні, які часто застосовують як сувенір. Умільці писанкарства творять писанки також із кераміки, кольорового скла. Усе залежить від обривів фантазії писанкарів.

Цікаві й техніки розпису писанки. Роботи майстрів поділяють за технікою нанесення візерунка. Найпоширеніша – розпис воском за допомогою так званого пензлика (або «платичка») – «мальованка». Існує ще один надзвичайно цікавий метод декорування – зішкрябування малюнка – «дряпанка» («скробанка»).

Завдяки еміграції наших земляків, писанки побачив весь світ: багато американців, канадійців, австралійців, німців вважають писанку своєю. Кольоровий пам'ятник українській писанці встановлено в канадському місті Едмоні, в Польщі організовується конкурс писанок, у США зняли фільм про писанки.

Орнаментальне багатство української писанки – невичерпне джерело творчого натхнення майстрів - писанкарів. Народні умільці створили безліч чудових високохудожніх творів, і це свідчить про мистецький хист нашого етносу, про його любов до краси.

У найважчих умовах лихоліть і бід писанка вижила, як і її творець – український народ, бо вона є його душою.

Ярина Михальюнок,
студентка ФГН-І

Серію інтерв'ю «Декани університету Києво-Могилянська академія» – ідея нашого постійного автора Євгена Зверєва, студента правничого факультету НаУКМА, ми започатковуємо з деканом факультету правничих наук, доктором юридичних наук, професором, заслуженим юристом України Зориславою Василівною Ромовською.

– Зориславо Василівно, Ви працюєте в Києво-Могилянській академії порівняно недавно. Які Ваші враження?

– Дуже приємне враження справили на мене студенти першого курсу. Це просто чистий аркуш паперу. Що з нього виховаєш, те і будеш мати. Шокував другий курс. Не знаю, в мене, очевидно, інше розуміння свободи.

«Для мене студент НаУКМА – це взірць у всьому»

ніж те, яке демонструє більша частина студентства. Я не намагатимусь перебороти когось. Буду лише робити спроби запевнити інших, що бути студентом Києво-Могилянської академії означає не тільки мати гарні знання. Це дещо більше. Для мене студент НаУКМА – це взірць у всьому. Тут і патріотизм, і освіченість, й етикет, моральні якості. Однак, зараз я вже змінила свою думку щодо другого курсу в кращий бік. Крім того, що стосується викладачів, то я б хотіла, щоб кожен із них не тільки читав лекції чи вів семінари, а ще й до того ж «брав пластилін» і «ліпив» патріотів, приділяв більше уваги студентам. Але поки відчувається спротив.

– Ви – відомий політичний діяч. Довгий час Ви очолювали Львівський осередок партії «Батьківщина». Чому саме «Батьківщина»? Які у Вас зараз стосунки з цією партією?

– Першою моєю партією була (як мабуть, і для більшості людей мого віку) КПУ. Мене делегували на останню обласну партійну конференцію від університету. Там я запропонувала внести до резолюції конференції положення про те, що КПУ має визнати вину перед українським народом. Його, звісно, відхилили. Після цього я написала заяву про вихід із партії.

Наступною моєю партією була «Реформи і порядок», але вона не була активною в парламенті, тому я вийшла з неї і вступила до «Батьківщини». Там було вирішено, що головною обласною організацією має бути депутат. Таким чином, я стала очолювати Львівську обласну організацію цієї партії. Цей осередок був дуже активним. Особливу активність він проявив, коли створився Комітет національного порятунку в 2000 році. Брала участь у всіх акціях (у Києві, у Львові). Виступала на Майдані (навіть іноді без санкції партії). Часто дозволяла собі таке говорити, що і сьогодні дивуюся... Я ж тоді жила на околиці, де темно. А мене колеги все по-товариському попереджали...

На виборах 2002 року за рекомендацією Юлії Володимирівни вийшла зі списку і пішла по мажори-

тарному округу у Львові. Вибори були «непрозорі», та і ще багато чого можна сказати про ті вибори, але, врешті-решт, депутатом став Гудима.

Потім на мене почався тиск із вимогою відмовитись від керівництва обласною партійною організацією. (А по Львову «БЮТ» отримав найбільше голосів з усіх регіонів України!) Я не могла зрозуміти, чим викликаний цей тиск. Зрештою, були проведені перевибори, і було обрано іншу особу. Незважаючи на це, мені не соромно за кожний свій крок.

Що ж до стосунків, то на сьогодні не підтримую жодних, хоча з партії я не вийшла.

– Під час Вашого перебування у Верховній Раді, Ви були відомі тим, що перевагу віддавали не політичній боротьбі, а суто законотворчості. На

Вашу думку, що важливіше для депутата – політична боротьба чи творення законів?

Я не можу сказати, що не брала участі в політичній боротьбі. Про це свідчить моя мітингова діяльність. Але з 1998 року я сиділа в своєму кабінеті до 10–11 вечора. За цей час я написала багато серйозних законодавчих актів. Найперший – це Закон України «Про надання психіатричної допомоги». Крім нього, були Цивільний кодекс, Закон України «Про політичні партії», законопроект «Про виконавче провадження». Про останній говорили, що це кодекс. У ньому було 280 статей. Сучасний закон мені видається дуже слабеньким. Ще написала кілька законопроектів про амністію, проект Закону України «Про Регламент Верховної Ради України», «Про внесення змін до Житлового кодексу» та багато інших. Крім того, я автор Сімейного кодексу України.

Що мене відрізняло від інших депутатів, то це те, що я мала чітко визначену мету – Цивільний кодекс. За свою роботу отримала грамоту. Не почесну. Казали, що опозиції почесних грамот не дають. Робота це була серйозна. Серед моїх заслуг – протест на Кримінальний кодекс України. На основі мого протесту було призупинено його прийняття. У Кодексі в особливій частині не було системного підходу до визначення міри покарання. Я назвала помилки ККУ «студентськими». Реакція на це була серйозна. Оголосили навіть, чи не боюсь я наукової ізоляції.

– Повернімося до Могилянки. Що Ви думаєте про тутешніх студентів? Яким чином виділяються вони на тлі інших студентів ВНЗ Києва? Чи не могли б Ви порівняти їх за цією характеристикою зі студентами Львівського університету?

– Як на мене, то студентське середовище тут різне. Мені дуже подобаються закони відбору студентів до Києво-Могилянської академії. Дуже приємно, що ані вступ, ані складання іспитів не є товаром. Що ж до мінусів, то серед них я б хотіла назвати надмірну амбіційність студентів. Знання

англійської мови – це ще не все. Шокувало мене те, що студенти не вітаються, не встають, коли викладач стоїть. У Львові цього немає.

Позитивом Львівського студентства можу назвати розуміння ситуації в стилі одягу (не кажу за всіх, але за більшість). Це зовнішня інтелігентність. На державний іспит всі приходять у білих сорочках. Студенти розуміють, що робити в якій ситуації. Крім того, львівські дівчата не палять так відкрито, як тут. Хоч ховаються десь. Це мені дуже сумно бачити.

Що ж до нецензурних слів, то ця

халепа поширена і там, і там. Сумно, але так воно є. Це результат того, що викладачі не звертають свою увагу на ці речі.

У принципі, могилянські студенти непогані. Але я б хотіла, щоб вони були найкращими, були взірцем!

– Що б Ви хотіли організувати для студентів Могилянки і конкретно ФПВН? Які у Вас плани з цього приводу?

Я б дуже хотіла організувати екскурсію до Канева (автобусом чи пароплавом). Крім того, хочу, щоб студенти Академії постійно відвідували філармонію. Це ж мистецтво! Ще й невинувато дешеві квитки! Цим треба скористатись. Я б також хотіла організувати зустрічі з відомими людьми – депутатами, суддями Конституційного, Верховного судів та іншими цікавими особистостями. Скоро має відбутися цікава зустріч з Валентиною Семенюк. Треба залучати до цього викладачів. Будемо разом робити культпоходи. Зокрема, на «Запорожжя за Дунаєм», «Нагалку Полтавку».

– Які Ви можете дати прогнози на майбутній розвиток Києво-Могилянської академії? Якою Ви бачите свою роль?

– Стосовно Академії, то мені дуже імпонує професор Брюховецький. Відновити це диво – просто подвиг! Що ж до майбутнього, то я не захоплена тотальним курсом на Америку. Я б хотіла, щоб Могилянка була постійно діючим вулканом, джерелом незнищенності всього українського. Його зараз тут немає на всі 100%, але має бути, і я переконана, що так воно і буде.

Що ж до мене, то маю сказати вам, що за ці 6 місяців не можу дорікнути собі. Дещо не зробила. Не встигла. Я взагалі оцінюю себе дуже суворо. Хочу, щоб наш університет був конкурентоспроможним у всіх сферах. Хотілося б прикласти сили до цього.

Євген Зверєв
ФПВН-2

Історія української мови засвідчує, що впродовж століть наша мова потерпала від впливів різних мов, варварські втручання намагалися зруйнувати її генетичні основи. Як наслідок, сьогодні ми не маємо ustalених норм української літературної мови. Мовну систему розхитано. Український Правопис має відбивати історичну сутність української мови, її глибинне коріння, він має унормувати українську мову, відбивати багатства української мови, які свого часу намагалися звести нанівець.

Лист до віце-прем'єр-міністра України з гуманітарних питань Миколи Томенка засвідчує небайдужість могилянців до мовних проблем у державі.

Віце-прем'єр-міністрів України з гуманітарних питань Панові Миколі Томенку

Вельмишановний Пане Томенко!

Неусталеність українського правопису

Цілком усвідомлюючи величезний обсяг проблем, що їх Ви маєте розв'язувати, ми, проте, хочемо привернути Вашу увагу до проблеми українського правопису. Це академічне питання надзвичайної ваги набуло, на жаль, політичного забарвлення і через це, замість того, щоб бути предметом наукового обговорення визнаних фахівців, спричинило дискусію в засобах масової інформації на рівні чуток та навмисної брехні, яка призвела до цілком спотвореного уявлення про суть проблеми в пересічного громадянина і паралізувала роботу Правописної комісії. Однак питання не втратило актуальності. Проводячи експертизу українських перекладів суспільно-гуманітарної наукової літератури з європейських мов у рамках проекту «Лабораторія наукового перекладу», виконаного за підтримки Міжнародного фонду «Відродження» та Національного університету «Києво-Могилянська академія» від 2002 року, ми постійно змушені розв'язувати суперечливі питання, пов'язані з неусталеністю українського правопису, наявністю двох взаємозаперечних концепцій нового правопису (що мають відмінності навіть у назвах, «проЄкт» і «проЕкт» — «Український правопис (Проект найновішої редакції)» 1999 року за редакцією члена-кореспондента НАН України Василя Німчука і «Проект Українського правопису» 2003 року за редакцією академіка НАН України Віталія Русанівського) і різною редакційною політикою видавництва щодо цього питання (наприклад, різне написання персоналії, як-то, «Фройд» — «Фрейд», «Деріда» — «Дерріда» — «Деррида», «Черчілль — Черчил — Черчилл — Черчиль», «де Голь — де Голль — де Голь», «Клінтон — Клинтон», «Фергойген — Фергойген» тощо). Окрім того, засилля в чинному до сьогодні офіційному правописі норм, які утвердилися в періоди тотальної «русіфікації» української мови, призвело до того, що певні видавництва та гуманітарні часописи, такі як «Кри-

тика», «І», «Сучасність», «Книжничек-ревію» тощо, ба навіть телеканали (СТБ), намагаючись відродити питомо українські правописні правила, виробили власні правописні системи, які ми послуговуються в своїй роботі. Ми бачимо, що правописний хаос, який панує в Україні вже протягом майже чотирнадцяти років, призводить до розхитування навичок писемної мови та її правописних норм. Поза тим, занедбаність державної мови вказує на неналежний рівень цивілізованості українського суспільства.

Звертаємося до Вас із закликом реанімувати роботу Національної комісії з питань правопису, повернувши до її складу провідних українських мовознавців, безпідставно вилучених з кон'юнктурних міркувань. Ідеться про видатних мовознавців сучасної України, що зробили великий внесок у розвиток та вивчення української мови, в утвердження її як державної. Це Андрій Бурячок, Іван Вихованець, Ніна Клименко, Віктор Коптілов, Анатолій Погрібний, Олександр Пономарів, Павло Чучка, Іван Ющук. Зі складу Комісії також було вилучено відомих мовознавців української діаспори Олександра Гаркавця (Казахстан), Андрія Горняткевича (Канада), Михайла Лесева (Польща), Миколу Штеця (Словаччина). Також закликаємо Вас сприяти підвищенню статусу Правописної комісії шляхом виведення її зі сфери компетенції Міністерства освіти й науки та підпорядкування безпосередньо Кабінетові Міністрів України, як це було за часів прем'єрства Віктора Ющенка.

Сподіваємося, що попри переобтяженість проблемами державної ваги, Ви знайдете час, щоб зсунути з мертвої точки розгляд цього вкрай важливого питання.

З повагою Ініціатори Звернення:

Ольга Кочерга, кандидат фізико-математичних наук, термінознавець,

Ірина Кучма, соціолог, менеджер Міжнародного фонду «Відродження»,

Андрій Кулаков, аспірант Інституту філософії НАНУ, координатор проекту «Лабораторія наукового перекладу»,

Володимир Єрмоленко, аспірант

НаУКМА, аспірант Школи вищих досліджень із соціальних наук (Париж), координатор проекту «Лабораторія наукового перекладу»,

Ірина Супрунець, координатор проекту «Лабораторія наукового перекладу».

Підписи:

Віра Агеева, доктор філологічних наук, професор, Національний університет «Києво-Могилянська академія»,

Юрій Андрухович, письменник,

Євген Бистрицький, доктор філософських наук, завідувач відділу Інституту філософії НАНУ, виконавчий директор Міжнародного фонду «Відродження»,

Наталія Білоцерківець, поетка,

В'ячеслав Брюховецький, доктор філологічних наук, професор, президент Національного університету «Києво-Могилянська академія»,

Роман Веретельник, кандидат філологічних наук, завідувач кафедри філології Національного університету «Києво-Могилянська академія»,

Орися Демська-Кульчицька, кандидат філологічних наук, заступник директора Інституту української мови НАНУ,

Оксана Забужко, кандидат філософських наук, письменниця,

Олеся Логвиненко, член Спільки письменників України, лауреат премії ім. Миколи Лукаша, перекладач,

Лариса Масенко, кандидат філологічних наук, завідувачка кафедри української мови Національного університету «Києво-Могилянська академія»,

Володимир Моренець, доктор філологічних наук, професор, віце-президент Національного університету «Києво-Могилянська академія»,

Григорій Немиря, голова Правління Міжнародного фонду «Відродження»,

Микола Рябчук, письменник, журналіст,

Наталія Яковенко, доктор історичних наук, професор, завідувачка кафедри історії Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Збір підписів триває. Якщо Ви хочете поставити підпис під цим зверненням, надішліть листа електронною поштою на адресу ngo_mgc@ukr.net з позначкою в темі «zvernennia». У листі вкажіть, будь-ласка, Ваше ім'я, прізвище, науковий ступінь/звання та посаду (або фах).

Інформація про проект «Лабораторія наукового перекладу» — на сайті www.pereklad.kiev.ua.

Наші партнери

Продовження. Початок на стор. 1

— Ви ініціатор благодійної акції дарування студентському Інтернет-центру Києво-Могилянської академії серверів виробництва «Квazar-Мікро». Чому? Політика інвестування в молодь України стала традицією корпорації «Квazar-Мікро»?

— У мене досить давно склалися добрі стосунки з Києво-Могилянською академією. Ми успішно співпрацюємо вже протягом десяти років. Я вважаю, що НаУКМА виступає як інноватор у сфері навчання і підготовки фахівців. Компанія «Квazar-Мікро» також дотримується стратегії

пективами. Той, хто обирає саме цю професію, повинен сам відповідати потребам часу, досить жорстким вимогам цієї галузі. Потрібно бути активним, цілеспрямованим, бачити перспективи свого розвитку й ніколи не зупинятися на досягнутому. Саме в цьому полягає розвиток людини як спеціаліста.

Україна має дуже великий потенціал для новітніх розробок у сфері hi-tech. Цей напрям діяльності дуже цікавий для молодих людей, бо надає невичерпні можливості для їхньої самореалізації як фахівців і просто успішних людей. В IT-індустрії маємо дуже багато прикладів починань «із

вона дійсно здатна. Високо цінуються вміння спілкуватися з людьми, незалежно від їх характеру і темпераменту, вміння працювати в команді, вміння стратегічно мислити й при цьому вирішувати тактичні завдання.

Майбутнє вимагає менеджерів, які розуміють, як нові технології змінюють усе навколо нас; здатні працювати в неоднорідному культурному середовищі, опановуючи найкращі елементи різних культур; бачать цікаві можливості в майбутньому; можуть працювати в різних відділах компанії, виконувати різноманітні функції, вміють працювати не тільки головою, а й руками, а найголовніше — можуть вести за собою інших.

Часто доводиться чути про брак

Богдан Купич: «Головне — наполегливо працювати і добиватися результатів»

інноваційного розвитку, тому й не дивно, що наша співпраця відбулася.

Взагалі я познайомився із Києво-Могилянською академією ще 1995 року, працюючи на той час у корпорації «Digital». Ми допомогли НаУКМА під'єднатися до швидкого Інтернет-вузлу, що тоді було вкрай нелегкою справою. Потім було ще кілька цікавих проєктів, спрямованих на поліпшення навчання в Києво-Могилянській академії. Зокрема, компанія «Digital» стала спонсором комп'ютерної лабораторії в рамках програми EERC (Economics Education and Research Consortium) в НаУКМА. Вже працюючи в компанії «УМС», я виступив засновником кафедри маркетингу «УМС» в Києво-Могилянській бізнес-школі. Я й досі продовжую співпрацювати з КМБШ та регулярно виступаю перед студентами, які навчаються за програмою MBA.

Прикладом співпраці «Квazar-Мікро» і Києво-Могилянської академії може служити проєкт створення в КМБШ зони Wi-Fi Hot Spot — безпроводної мережі доступу в Інтернет. Це, напевне, був найкращий подарунок, який могла зробити IT-компанія українській бізнес-школі. Мобільний доступ до Всесвітньої мережі — це можливість для студентів КМБШ, які здебільшого є керівниками компаній, завжди мати актуальну інформацію, потрібну для оперативного прийняття обґрунтованих рішень.

І підтримка саме проєкту «Студентський Інтернет-центр», який незабаром відкривається в НаУКМА, так само важлива: молоді потрібен постійний доступ до Інтернету, щоб мати можливість користуватися безмежними масивами інформації, що пропонує цей винахід людства. Адаже доступ до інформації — складова майбутнього успіху.

— Пане Богдане, не секрет, що корпорація «Квazar-Мікро» увійшла до списку 20 найавторитетніших роботодавців. Які професійні риси Ви цінуєте? Якою повинна бути молода людина, щоб отримати роботу у «Квazar-Мікро»?

— IT-індустрія — досить молода галузь, що динамічно розвивається, тому вона дуже цікава своїми перс-

онуля». В житті треба користуватися гаслом «Усе залежить від мене!» — тоді успіх вам гарантовано.

Мій особистий досвід підтверджує, що випускники НаУКМА стають дуже гарними співробітниками, я помічаю їх завжди і високо ціную. Не вважайте мої слова за критику інших закладів, але мій досвід свідчить, що в цих стінах виховується не просто бізнеселіта, а майбутня інтелектуальна еліта України.

Взагалі ж доброго працівника визначають на 50% формальні знання і досвід, інші 50% становлять особисті риси людини, а саме: її готовність брати на себе відповідальність, ризикувати, запитувати, коли чогось не розумієш, навіть помилятися, але обов'язково вчитися на помилках. Для молоді людини важливе бажання зробити кар'єру, перевірити свої можливості і продемонструвати те, на що

геніальних ідей. Не згоден із цією думкою. Зараз немає недостатку в гарних ідеях, головне взятися за справу і довести її до кінця. Завжди бачити перспективу, планувати свій розвиток на 3–5 років уперед. Такі прості і складні принципи успіху.

— З якої посади і в якій компанії починали Ви свою трудову діяльність? Як склалася Ваша подальша кар'єра?

— Моїм першим місцем роботи у сфері IT стала невеличка канадська компанія — бізнес-партнер IBM, заснована колишніми співробітниками IBM. Тоді ще молодий фахівець, я дуже багато отримав для себе від тісного знайомства з безперебійною величезною бізнес-культурою IBM.

Потім я перейшов у корпорацію «Digital Equipment», працював із найбільшими замовниками компанії в Канаді. Мене дуже зацікавили плани «Digital Equipment» з виходу на ринки колишнього СРСР. Я брав безпосередню участь у цьому проєкті і 1992 року очолив представництво «Digital» в Україні. До речі, «Digital Equipment» стала першою західною компанією, що відкрила своє представництво в молодій незалежній країні.

Потім я працював на посаді директора з маркетингу і продажу УМС. Дуже приємно про це говорити: під час моєї роботи в УМС кількість користувачів послуг компанії зростає з 70 до 750 тис. (на 1000%), бренд УМС посів другий рядок у рейтингу найпопулярніших брендів України. Не менш захоплююча моя робота у «Квazar-Мікро». Компанія стрімко зростає, розвиває нові бізнес-напрями, виходить на зовнішні ринки. До того ж, «Квazar-Мікро» бере активну участь у реалізації стратегії розвитку hi-tech-індустрії в Україні. Плани в компанії дуже великі. Головне — наполегливо працювати і добиватися результатів.

На світліні:
Богдан Купич

Публікацію підготувала
Вікторія Симіч,
PR-менеджер «Фабрика «Квazar-Мікро»

Людині дано пам'ять, що сягає у віки, тому вона і людина...
О. Гончар («Собор»)

Дмитро Дроздовський, студент-філолог, у квітні став лауреатом Міжнародної недержавної літературної премії імені Олесея Гончара за книжку «Космічна мова людської душі».

Нагороду Дмитрові вручила дружина письменника Валентина Данилівна Гончар.

«Собори душ своїх бережимо, друзі...»

Олесь Гончар – людина, яка своїм життям довела, що «чесність із собою» може стати лейтмотивом життя. Філософія Олесея Гончара – це трагічний тонос української історії, в якій є стільки «циклонів», але так мало «соборів». «Тризна» – ще один образ України, але не скривдженої, не на колінах, а України, вільної від ідеологічної зашореності. Гончара намагаються і досі звинуватити у «грі із владою», і це – велика помилка. З владою загравали корнійчуки, але тільки не Гончар.

Кожен має обирати свій шлях: хтось іде в обіймах із самотністю, а хтось – поруч із галасливою юрбою, маніфестуючи себе за (лже)пророка. Так часто було в нашій історії, але ніколи Гончар не буде у площині фальші й оман, тільки тоді, якщо ми сьогодні змінимо метафізичну площину Гончарового світу і замінимо місце для духовних цінностей Гончара в проєкції на наше сьогодення. Ми не можемо зруйнувати ті цінності, які Гончар заклав в історичну візію України, але ми можемо і, вельми вдало, деструктивно змістити локуси цих цінностей, і тоді казатимемо, що Гончар – співець партії...

Сьогодні дехто намагається перемішати коней і людей, скинути все до купи, створити вакханалію інтелектуального маразму, і цим самим дискредитувати надбання українського суспільства. Чи цього хотів би Гончар? «Великодушний і наївний, як вольтерівський Кандід, у своїй гостинності він по-дитячому беззахисний». Так сказав свого часу великий інтелектуал української літератури Павло Загребельний про Гончара.

А от що скажемо про Гончара ми сьогодні? Ми будемо «молитися» на нього чи створювати «культ» Олесея Гончара? Не треба спекулятивних віхол на імені Олесея Гончара... «Земля гуде» під ногами, коли хтось намагається створити псевдокультуру справжньої людини. Замість «берегу любові» і пошани ми маємо поклоніння, яке в метафізичному вимірі спирається на страх перед ґрунтовним переосмисленням висхідної достовірності в площині літературної творчості Гончара. І як прикро, коли хтось намагається вирвати з енергетичної площини нового концепту осмислення Гончара якісь уривчасті фрази і перекрутити їх, штучно інтегрувавши в зовсім нове середовище. Чи не хочемо ми таким чином геній Олесея Гончара заховати в «обмотки» премій і нагород?

14 липня 1995 року серед останніх записів на письмовому столі Олесея Гончара були такі: «Духовність – то як озонова піднебесна пелюстка, що так бережно огортає планету і не дає зруй-

нувати життя. Дбати про духовну наповненість душі, про її духовне здоров'я і дбати про середовище, в якому живемо, – це, мабуть, головне. Душа й природа в злагоді своїй забезпечать надійність життя». Та от тільки де та духовність? Чи ми готові нівелювати все буттєве в суцюзому сучасної «духовності»? (...)

...Велике краще бачиться на відстані. «На відстані серця», а тому і не варто серце замінювати чимось іншим: тверезим розрахунком, гнівом, власною неспроможністю здійснити поступальний рух вперед, щоб «засвітився світ» оновленої України (...)

Може, і нам варто бути мудрими, щоб, замість словесної порожнечі і звинувачень, відкрити чистого Гончара, поза ідеологічними забобонами. Гончар – це душевний синкретизм і духовна наповненість. Душа під кригою ідеології відкривалася у вічності. А наша мета – зірвати мул із псевдо-Гончара й утвердити нову достовірність його творчості, яка б засвідчила, що «Собор» – це не тільки «роман-набат», а це стовп української філософської думки, яка виходила за рамки ідеологічної одноклітинності (термін Михайлини Коцюбинської). Тож, може, скінчився час *одноклітинного мислення* і сприйняття? Критика і скепсис – це ті конструкти, які ми знаходимо в європейській історії в усі часи. Критика – це прояв вільнодумства, за яким – ствердження нової висхідної достовірності... Нового Гончара, справжнього Гончара.

«З романів і повістей, публіцистичних виступів та есеїстики постає Гончар в одній іпостасі, а зі сторінок щоденникової прози – дещо в іншій, значно глибший (бо не цензурований) і

складніший (розірваний суперечностями епохи, найстрахітливішої диктатури ХХ сторіччя)... А ще повністю відкритий, мужній і мудрий, справжній і щедрий у своєму невичерпному душевному багатстві». Цей пасаж я взяв зі статті Петра Сороки в «Слові Просвіти» від 24-30 червня 2004 року.

Щоденники Гончара – це новий поштовх до його утвердження в нашому часі. Але без спростування попередньої достовірності, без критики застарілих систем ми не зможемо розширювати обрій Олесея Гончара у вимірі сьогодення. «Критичні стріли навколо творчості письменника ламалися ще за його життя і, очевидно, будуть ламатися ще довго. У надто складний час він жив, надто дупко тримала його система в своїх шорах, як, власне кажучи, усіх талановитих митців – Максима Рильського, Миколу Бажана, Андрія Головка, Юрія Яновського, Павла Тичину...», – зазначає Петро Сорока.

Свого часу «Собор» посягнув на основи радянської системи. «Собор» ударив у її серце! Коли Тичина писав про «всю гниль, всю цвіль партійно-борчих породіль», то Гончар у переддень проголошення «розвинутого соціалізму» на весь голос мовив про бездуховність побудованої на цій гнилі і цвіль системи. Роман намагалися вилучити з читацького вжитку, але браконьєрам українського духу це не вдалося. Сьогодні ж ми знов намагаємось побудувати систему, яка б суперечила метафізичній основі Олесея Гончара. Страх перед критикою – це прояв одноклітинності. Гончар не потребує «культів». Гончар – це той світоч, який своїм життям змінив світ, тож і не треба зараз спекулювати на його імені.

Наш український світ іще не такий нікчемний, щоб у процесі жертвоприношення (складовий елемент культу) просити його трансформації. Карколомна подія вже відбулась у 2004 році, а наше завдання – не допустити хаосу, зберегти цей світ. Зберегти ейдос Помаранчевої революції. Тож не культів ми потребуємо, а правди і моралі, духовності і мужності, якими Бог наділив Олесея Гончара.

Свого часу, будучи гостем Бі-Бі-Сі, Михайлина Коцюбинська зазначила, що «Ми іноді заважаємо природному розвитку якихось речей, перебиваючи його дещо дешевою дискусією. Можливо, дається взнаки ейфорія від можливості все сказати». Тож і не варто штучно розділяти те, що в площині метафізичній має єдине буття, незважаючи на різне суще. І втеча від себе через власну екзистенційність (за К'єркегором) – прояв деструкції духовності і одноклітинності власного світу. «Думаймо про велике!». Історія вже знає своїх «академіків» Шамуте Федя, тільки от чи й досі в нас живе цей потяг до самознищення? «Собори душ своїх бережимо, друзі... Собори душ!...». Краще і не скажеш...

Дмитро Дроздовський,
студент ФГН-І

Культура

За ініціативи студентів Інституту громадянської освіти НаУКМА започатковано проект «Освіта молодих виборців» під керівництвом професора Сергія Рябова.

Мета проекту:

- надання студентами інформації старшокласникам про вибори, виборчі системи, процедури виборчої кампанії,
- роз'яснення того, чому є важливим, щоб громадяни демократичних суспільств брали участь у виборах,
- висвітлення подій під час виборчого процесу, зокрема розгляд феномену Помаранчевої революції, ролі вищих навчальних закладів під час виборів.

Завдання цієї ініціативи полягає в подоланні перекрученого ставлення до виборів, коли їх сприймають лише як справу влади чи політичних партій і не визнають їх як справу, в належному здійсненні якої зацікавлені самі громадяни. Важливим також є формування в молодих виборців розуміння значення їхньої участі в громадському житті, у виборах зокрема.

Практичним втіленням цього проекту є виїзди студентів ВНЗ до шкіл і зустрічі зі старшокласниками – виборцями в перспективі, проведення бесід, заохочення учнів до ведення діалогів, постановки питань, що їх цікавлять з цієї теми.

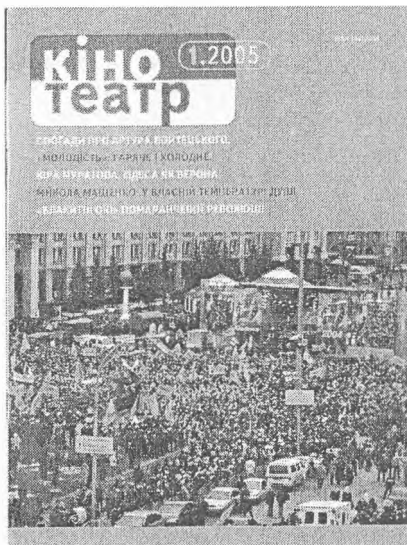
10 березня 2005 року в рамках цього проекту відбувся перший візит студентів НаУКМА до гімназії імені Степана Олійника в місті Бровари. У зустрічі брали участь студенти Андрій Вальчишин, Ольга Косецька, Сергій Одарич, Роман Ніцович та професор Сергій Рябов. Під час зустрічі з одинадцятикласниками був зроблений акцент на заохоченні учнів брати участь у виборах, роз'ясненні їм найголовніших мотивів участі, від якої перемагає не той чи інший кандидат чи партія, а насамперед сам виборець, в першу чергу отримуючи моральне право критикувати владу.

Бесіда проходила в кілька етапів:

- викладення теоретичних засад виборів та заохочення учнів брати участь у виборах,
- розповідь про громадські утворення та ініціативи, зокрема про «Студентську Хвилю», «Чисту Україну», «Пору»,
- розповідь про роль студентства, зокрема могилянського, як провідної рушійної сили в Помаранчевій революції,
- питання від учнів та відповіді студентів на них.

Учасники проекту планують і в подальшому проводити подібні зустрічі, поступово розширюючи їх географію, залучаючи до дискусій про вибори не лише учнів шкіл Києва, а й студентів професійно-технічних училищ, учнів колегіумів НаУКМА.

Ольга Косецька,
студентка ФСНСТ-2

Спас у Могилянці – унікальне явище...

Кажу це не з тією метою, аби черговий раз прорекламувати і захопити, а щоб донести читачеві суть цього бойового мистецтва, яке полюбляють і студенти Могилянки.

В університеті Спас уже існує два роки, і щороку охочих усе більше. На сьогодні їх близько сорока. Хлопці й дівчата тричі на тиждень мають нагоду відчувати смак козацької традиції. І не лише могилянці, а й студенти інших закладів можуть відчувати його: двері відчинені для всіх. Тренує спасівців Вадим Васильчук (МП-1). Спас – це маленька громада, особливу єдність вона відчуває на змаганнях.

Своє коріння СПАС починає ще з дідівських часів. Яскравим прикладом того є Кам'яна Могила, де культ спасительства залишив свої відбитки (СПАС розтлумачується як «спасительство»).

Традиційно долю національного бойового звичаю виводять ще з дохристиянської доби родового устрою – хліборобів-воїнів. Вже тоді передання знань, як по ниточці, тяглося від батька до сина, від роду до роду.

Важливі знання залишили волхви (про яких вперше згадує Лев Диякон). Звичаї не писали – передавали усною традицією, була це система чинна. Та живим прикладом є козацька доба, яка увінчана яскравим бажанням нести свою традицію мистецтва бою. Кров, що граля всередині козака, приносила йому і славу, і втіху від служіння батьківській справі.

XVII століття – століття незаплямованого мистецтва бою, що поєднало в собі автентичні джерела духовної міцї і силу волі козацьких громад. Культ воїна-вовка – людини, яка копіювала хижацький захист-напад за формулою «ти або тебе». Спас повертає до життя слова козацької традиції, відтворює образи, яких прагнули десятки козаки. Гармонійне поєднання бойового заведення з вишколюванням внутрішнього світу – правила, якими керуються ті, кому не байдуже слово «традиція».

«Кіно-Театр» 10 років

12 травня 2005 року виповнюється 10 років із дня виходу першого номера журналу «Кіно-Театр». З такої нагоди відбудеться відкриття виставки видань «Кіно-Театру» та фотодокументів із редакційного архіву в бібліотеці Національного університету «Києво-Могилянська академія» (1-й корпус, 1-й поверх, ауд. 122, вул. Сковороди, 2)

У програмі заходу: 14.00 – Імпровізовані привітання. Утворення «Асоціації шанувальників українського кіно». Конструктивні пропозиції щодо діяльності «Асоціації» будуть відзначені призами. (Галерея мистецтв НаУКМА, вул. Іллїнська, 9, 1-й пов.) Будемо раді зустрічі з Вами!

Редакція журналу

Піраміда звичаїв несеться Спасом у вирі життя-буття. Система карбів, за якими складено загальну культуру бою, норми поведінки воїна. Це щодо внутрішньої комплекції Спасу. А от щодо надвірного звичаю, то першою ознакою спасівця є оселедець. Коли молодик відповідає батьковому заповіту «Здоровий дух у здоровому тілі», тоді він гідний мати оселедця. Сьогодні ж ця традиція утилізується в менш вибагливий спосіб. Батьківське слово перетворюється в закон. Символ запорозького Спасу – восьмикутна зірка – зірка Богородиці, яка відповідає провідній Південній зірці. Двокольоровий символізм чорного і червоного притаманна спасу. Чорний – земля, ненависть до зради, червоний – любов до люду.

Спас – це глибока за своїм наповненням система. Відбір, вишкіл, загартованість, віра в себе, часові відносини – все це може дати Спас, якщо пройти цілісний шлях до стану воїна.

Інформацію, з якою я вас познайомила, повідав мені Олександр Корнійчук (перший тренер у Могилянці), що відроджує традицію мистецтва бою. Та перший був Л. П. Безклубов – кубанський козак, Супойський переказ якого містить знання про походження та завдання Спасу. Основа цього переказу – це те справжнє, на чому ґрунтується звичай бою. Лише роди є основою ланкою для ефективного його впровадження. Архаїчні ознаки Спасу простежуються на Кубані, хоча манера ведмежого копіювання все ж переважає.

Шлях козака-спасівця – це постійне подолання певних меж. Тренування дає розвиток м'язів, та окрім того ще добре розвивається і мозок. Традиція не забувається, а плекається.

Ярина Михальюнок,
студентка ФГП-1

Культура

Володимир Козюк – відомий вінницький художник, колекціонер, меценат, переможець загальноміського конкурсу «Покровитель культури – 2003». Учасник низки мистецьких заходів обласного та республіканського рівнів. Член правління Вінницького клубу колекціонерів. Власник однієї з найповніших в Україні добірок старовинних українських листівок, також має колекцію подільської ікони та колекцію подільської кераміки.

Із 26 квітня по 12 травня в Галереї мистецтв Національного університету «Києво-Могилянська академія» триватиме великодня виставка «Ікона рідного краю». До експозиції увійшли 29 подільських ікон XIX століття з колекції Володимира Козюка (м. Вінниця).

Середньовічний поет і містик Ангелус Силезький сформулював велику

православ'я позначене значно менше канонічною церковною архаїкою, наскрізною ієрархізацією та регламентацією. У московському православ'ї присутній східний самодержавний дух, ота духовна традиція, яка породжена історією саме російської культури. І це є цілком природно, так і має бути. У нас же, в українській нації, – своя історія, своя культура, а отже, і своя

Молитва за Україну перед подільською іконою

істину: «Христос міг тисячу разів народжуватися у Віфлеємі, але якщо він не народився у твоїй душі, ти все одно загинеш». Якщо екстраполювати ці міркування на масштаби нації, то якщо Христос не народжується в народній душі, у надрах народної духовності, народного мистецького генію, то такий народ все одне загине, так і не ставши нацією. Треба дуже добре вглядітися в образи вселенської християнської святості на добрій народній іконі, щоб відчутти і вловити оту збережену посеред вічності мить народження українського ХРИСТА, мить набуття святості, сили духу, непохитної віри. І саме народна українська ікона відкриває цю мить у ширих відкритих українських обличчях святих, у різних неканонічних імпровізаціях та вольностях народних майстрів. На виставці є ікона «Христос і Богоматір» із міста Тульчина, що на Вінниччині: українські обличчя, українські очі, українська святість, українська віра... У цьому велика сила, в цьому незглибима сакральність безіменних витворів із подільських просторів.

Давно визнаним є той факт, що українське православ'я відчутно різниться від православ'я великоруського, східного. Автентичне українське

віра, свій ритуал, своє релігійне мистецтво, якому, цілком закономірно, могло бути і не зовсім комфортно в жорстких рамках східного канону. В українській культурі концепти «свободи», «індивідуальної творчої ініціативи» є автентичними, властивими їй як певні духовні інтегралі. І те, що саме українське мистецтво дало неперевершені зразки вільного від жорсткої канонічності та регламентації, щирої, відкритої світові та людям, життєрадісної, життєствердної народної ікони, є закономірним. Це є наше велике безцінне багатство, ще не достатньо заціноване та поціноване. Це має бути наша велика гордість. Генетично закладене, історично сформоване, інтуїтивно засвоєне на рівні колективної національної ідентичності прагнення до свободи, апріорне визнання демократії як найкращого інваріанту національного життя-буття знайшли своє яскраве, таке ніжне, таке добре, таке прозоре і чисте втілення в народній іконі. От чи знаємо ми такий цікавий факт, що за народною українською іконою можна вивчати нашу історію. Народні майстри зображували на іконах гетьманів, козацьких ватажків, фрагменти історичних подій, зрештою в обличчях святих можна впізнати Людину-Українца. Український іконопис дав просто неперевершені зразки абсолютно неканонічних, вільних від раціонального нормування витворів. І в цьому вся сила та свободолюбство української національної владі.

На виставці представлені ікони з Брацлавщини, Гайсинщини, з Бершадського, Крижопільського районів Вінницької області, з Тульчина, Ямполя, Бердичева, Могилева-Подільського. Це все і є географія Поділля, прадавнього наймовірніше красивого українського історико-етнографічного краю. На

табличках із назвою ви не знайдете імен авторів – вони не дійшли до нас. Серед подільських ікон я відзначила для себе особливо дві – «Богородиця, Святий Миколай, Христос, Свята Варвара» з Крижопільського району і «Святий Антіпій та Свята Євдокія» з Гайсинського району – завдяки одній деталі їхньої композиції, яку мимобіжно можна і не помітити. Це зображення невеличкої церкви на обрії. Достатньо погортати ілюстровані видання з канонічного православного живопису, щоб з'ясувати для себе, що задній план із зображенням маленької церкви не є властивим для цього жанру, це вияв пульсуючої творчої енергії українських народних майстрів. І церквиці ті на обрії народних подільських ікон, не важко здогадатися, писалися з маленьких сільських церков, отих церков, кожна з яких є унікальною і неповторною, але водночас у всіх них, у сотнях скромних і тихих, є щось фундаментально спільне, щось таке єдине, що витворює збірний образ сільської церкви. Хто народився на Поділлі, той, для кого воно є рідною землею, знає, як виглядає типове подільське село: хати, що розбрелися по пагорбах та позанурювалися в яри.

На Поділлі місцевість здебільшого пагорбиста – рівнинам місця нема. І лісів не так багато, натомість ген за обрії тягнуться степи. І коли маєш перед очима панораму подільського села, то неодмінно звертаєш увагу на сільську церквичку, яка, незважаючи на те, що ніхто цього не планує задалегідь, неодмінно збудується на такому місці, що її видно звідусіль, і складається враження, ніби вона є серцем села, ніби вона височіє над ним, аби наглядати за своєю паствою з хат. Скромна, тиха краса сільської церкви, вічний її дзвін на подільській іконі – така вона народна мудрість, така вона народна духовність, така вона Україна. І весь цей по-справжньому український духовний макрокосм відкриває саме народна ікона, сто разів не канонічна і тисячі разів занегаювана.

Місто Тульчин є моїм рідним містом, тому для мене ікона «Успіння Богородиці» з Тульчина є найперше іконою Тульчина. Для тих, для кого Поділля є рідним, батьківським краєм, ця ікона є іконою Поділля. Для кожного українця, незалежно від того, з якого українського краю він родом, це є ікона України.

Варто дуже щиро подякувати Володимиру Козюку за чудову ініціативу – надання свого приватного зібрання подільських ікон для експозиції в стінах Галереї мистецтва НаУКМА.

Жанна Безп'ячук,
студентка ФСНСТ-3

Дозвілля

«Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок...»

В Симоненко

«...потім ми шпаціювали,
пили пиво з деревами...»

пісня з репертуару гурту «Брати
Гадюкини»

Студент Києво-Могилянської академії за своєю природою є істотою з практично необмеженим потенціалом життєрадісності, отож, коли йому не заважають (перешкоди на кшталт сесії, браку часу або грошей), могилянець шукає шляхів реалізації цього потенціалу. Є биті шляхи, ба, навіть магістралі духовного розитку особистості: Національний оперний

давніх традицій – якщо раптом у котромусь зі студентів визріє нагальна потреба виявити якомсь свою національну свідомість і пережити незабутнє відчуття національної самоідентичності, він може звернутися до Спудейського братства НАУКМА.

Йому запропонують заспівати автентичних пісень, убраться в автентичні строї та погецати в автентичній коломийці/автентичному гопаку, в Різдвяні свята ходити з вертепом, єдиним, якщо не на весь Універсум, то на весь Київ, або винайти свою – наша відповідь Забужко та Грабовичу – інтерпретацію Шевченка... Досить бліда і невиразна проекція діяльності брат-

Гарно, гордо, а головне – правда

театр, театр оперети, театр російської драми, театр Франка та інші культурні заклади. Могилянці вшановують їх своєю присутністю двічі-тричі на рік.

Цікава реакція студентів на цілком невимушене питання «З чим асоціюєш культурний відпочинок?» – зічений погляд і винувата усмішка: «Ннуу... я в театрі був (ла) останній раз...» ...Трохи вищі за рейтингом «Колесо» та Молодий театр. Можна говорити про популярність не окремого театру, а швидше, якоїсь вистави: однозначну захоплену реакцію викликали гастролі львівського «Березоля» з «Бенкетом минулого року», «Майстер і Маргарита» та «Кохання у стилі бароко» у театрі ім. Франка. У Могилянці є різні театральні студії. Як результат маємо, приміром, «Веджвудський чайний сервіз» за Павlichem – шедевр театрального мистецтва.

Українською важливою для духовного розвитку та формування естетичного смаку молодого інтелегентного могилянца завжди була, є і буде музика. Особливо естрадна. Дивно: одним із визначальних критеріїв екзистенційного вибору «що слухати?» – є не суто музичні характеристики пісні, а мова тексту. Право на існування україномовної попси (зокрема в гуртожитському контексті) визнають навіть (!) могилянські рокери. Є щорічні акції, як-от «Концерт для ангелів», «Вечірка для закоханих», де можна безкоштовно (!) почути «Хвилю тримай», «Мандри», «ТНМК», «Океан Ельзи», «Плач Єремії», Марійку Бурмаку, Лесю Герасимчук, «Тартак», «Вій», «Кому Вниз» і 100%-во побачити живого могилянца. Показово, що на «Концерті для ангелів»-2002 – (щорічна акція на вшанування пам'яті героїв Крут) на репліку промовця, чи то б пак, промовиці – «Про яку національну свідомість сучасної молоді йдеться – тут же сама Могила сидить!» – зал відповів захопленим криком та шаленою овацією. Від сучасності до віко-

ства, точкою темпорального збігу (минуле, що дивиться на сучасність, ледь посміхаючись) – це Григорій Савич Сковорода на Контрактовій – найпопулярніша серед могилянців асоціація до відпочинку.

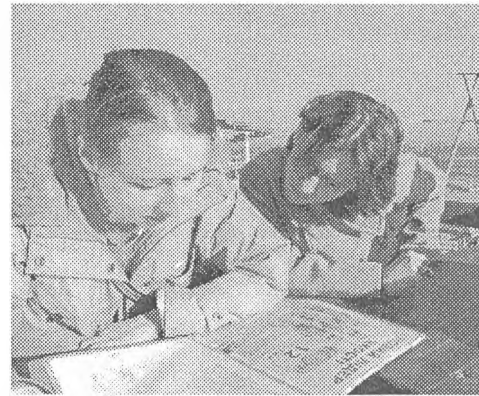
Невідомо, як філософ ставиться до традиційного миття Сковороди 15 жовтня в День Академії, але достеменно знати, що студенти Сковороду полюбили (облюбували) вже давно – це постійне місце зустрічей, побачень. Могилянець із пивом – а над ним Сковорода з книжками...

До речі, про книжки. Мандрівка книгарнями міста Києва – не з прагматичною метою придбати книжку-дві-п'ять (приблизний еквівалент стипендії за місяць) – могилянців приваблює передовсім можливість вільного споглядання endless книжкових полицок (стендів, розкладок), можливість доторкнутися, понюхати, погортати, почитати – студентів бо навчено читати в режимі сканера – і, зрозуміло, озвучити друзям свої рефлексії з приводу... Чи ж не різновид культурного дозвілля? Тор теп серед київських книжкових арсалів – це «Сяйво», «Орфей», «Буква», Петрівка, Букіністика у «Квадратах» та книгарні при київських видавництвах. Ще одне досить нетривіальне свідчення загальної здатності студентства адаптуватися до будь-яких умов – це, так би мовити, чаювання у Веранді, перетворення неунікненних для могилянца відвідин ЦНБ на веселі тричотиригодинні посиденьки у вернадській їдальні, що зазвичай завершуються масовим походом у кіно абощо. До речі, студенти Могилянки мають власний кінозал. Досить різнокаліберні фільми від «Пропала грамота» та «Тіні забутих предків» до «Семи самураїв» та стрічок Поланського та Гічкока, – всього за одну гривню (приходь сам та приводь друзів), – цей вдалий PR-хід залучає до переглядів так само широко немо-

гилянську аудиторію.

Про клуби, кав'ярні та інші ресторани не варто говорити, оскільки «загальномогилянських улюблених» не так уже й багато, смаки студентства (так само фінансові можливості) діаметрально розходяться. Добре, що є «Трапезна»...

Ще й досі не було згадано листопадово-грудневі соціальні зрушення 2004 року. Революційна і постреволюційна Могилянка. Цей феномен, безперечно, варто дослідити (увити хоча б махрових постмодерністів, які з просвітанським запалом розтлумачують простому народові з Донецька згубність режиму та потребу соціальних змін). Репліки з майдану – «Це була реальна загроза для життя, це було

страшно» + «Це був такий FUN!!! Жалко що скінчилося, тепер аж нудно!» = ще один різновид культурного відпочинку для могилянца – соціальна революція. Добре, що наближалися вибори до Студентської колегії – хай живуть фальсифікації, маніпуляції та інша передвиборна агітація!

Отже. Щоби якась культурна подія привернула увагу могилянца – вона має бути не просто Культурною і не просто Подією, вона має пропонувати щось інтелектуально екстремальне – звичні концепти в незвичному поєднанні або навпаки. Можна прогнозувати успіх, приміром, віршів Андруховича під джаз або Гелловіну в ЦНБ.

І наостанок – ось простий перелік оголошень про акції (у межах одного тижня) в головному корпусі НАУКМА, що якимось чином дотичні до теми нашої маленької розвідки: лекція Ярослава Грицака «Страсті за націоналізмом», вистава театру Франка «Трагікомедія у воскресенні мертвих», творча акція Театру пісні в будинку актора, Наука при каві (щось про шлюб), збори Сходознавчого гуртка, передвибірні дебати, посиденьки з гітарою, відкриття нової книгарні на Золотих воротах, літературний вечір Анатолія Кичинського... І над усім цим – зворушливо-чорно-біле «Ми – могилянці». Гарно, гордо, а головне – правда.

Ольга Карпенко

Вітаємо

Серед найпрестижніших грантів НаУКМА – пропам'ятний грант імені Ярослава Зеленського. Присуджується він за сім публікацій про НаУКМА в засобах масової інформації. В минулі роки на конкурсній основі його виборували Оксана Семеняк, Аліна Бажал, Дмитро Засць.

Вітаємо!

За 2004/2005 навчальний рік отримати цей грант найбільше шансів у Жанны Безп'ятчук, студентки 3-го року навчання, факультету соціальних наук та технологій, спеціальність «політологія».

Жанна Безп'ятчук має 12 публікацій у ЗМІ. Найрезонансніші – у «Дзеркалі тижня». Публікація «Азбука помаранчевої революції» знайде гідне місце на сторінках документального видання про участь і роль Могиланки в Помаранчевій революції, яке готує Видавничий дім «КМ Академія».

1. Азбука помаранчевої революції // Дзеркало тижня. – 2004. – 11 грудня. – С. 21.
2. Дух революції і літера духу // Слово просвіти. – 2005. – 10–16 лютого.
3. Академічне «раціо» vs революційне «емоціо» // Україна Бізнес. – 2005. – 21–28 лютого.
4. «Україна: суспільство, людина, природа» // Освіта України. – 2005. – 15 лютого.
5. Ідей не бракує — справа за їх здійсненням // Україна Бізнес, 78 (688) . 21—28 лютого.
6. Мова як ключ до розуміння людини // Дзеркало тижня. – 2005. – 2 – 8 квітня. – С. 13.
7. Дні науки в Києво-Могиланській академії // Освіта України. – 2005 р. – 15 лютого.
8. Дорога від Лубен до Києва // Українська культура. – №3. – 2005.
9. Україна від Трипілля до сьогодні в образах сучасних художників // Академічна панорама. – 2004. – жовтень. – С. 10.
10. Варшавська осінь та Україна // Академічна панорама. – 2004. – жовтень. – С. 11.
11. Сьогодні вибори // Академічна панорама. – 2004. – листопад. – С. 14.
12. Космічна мова людської душі // Академічна панорама. – 2005. – січень. – 10.

Прес-центр НаУКМА

UKMA Library * Book

Публікації

Ольга Коваленко. Ліна Костенко: Гімнів не пишу і орденів не приймаю // Освіта України, 1 квітня.

Олена Седик. «Усе буде tres bien» // Хрещатик, 1 квітня.

Анатолій Колодний. «Необхідно допомогти нашим християнам «християнізуватися» // День, № 57, 1 квітня.

Людмила Волга. Кагарсис // Урядовий кур'єр, №61, 2 квітня.

Жанна Безп'ятчук. Мова як ключ до розуміння людини (Інтерв'ю з Д.

19 квітня на УТ-1 відбулася прем'єра телевізійного фільму «Гармонія душі. В'ячеслав Брюховецький». Керівник проєкту — Олена Загороднюк. Співатори — Людмила Павловська, Сергій Лалченко. Режисер — Людмила Павловська. Організаційна підтримка — Таїсія Шаповаленко (Прес-центр НаУКМА). Роботу подано на Міжнародний фестиваль «Агросвіт-2005». Інтерес до неї проявили телеканал «Культура», обласні телевізійні компанії.

НаУКМА в інформаційному просторі

Дроздовським) // Дзеркало тижня, №12 (540) 2—8 квітня.

Віталій Булаво. Художник місячного сьйва // Освіта України, 5 квітня.

Інф. Від журі Міжнародної літературно-мистецької премії ім. Олени Теліги // Освіта України, 5 квітня.

Світлана Короненко. Пейзаж для помаранчевої революції // Освіта України, 5 квітня.

В'ячеслав Брюховецький. Я когось хотів сыграть роль колобка // Комсомольська правда. 5 квітня.

Сергій Кримський, Мирослав Попович. Що означає ця втрата для європейської цивілізації та християнського світу? // День, №59, 5 квітня.

Михайло Мазурін. Повернення до Острога // День №59, 5 квітня.

Юрій Ковалів. Хто відповідь? // Літературна Україна, 7 квітня.

Світлана Короненко. Про нашу революцію // Літературна Україна, 7 квітня.

Інф. В часах перехідних та вічних // Літературна Україна, 7 квітня.

Михайло Мазурін. «День» – Острозька академія: в утисон // День, 8 квітня.

Андрій Чирва. Його живий консерватизм // Урядовий кур'єр, 9 квітня.

Алла Бойко, Ірена Грига, Тетяна Семігіна, Дарина Богдан. «Не варто, пані Кужель, іронізувати...» // Дзеркало тижня, 9–15 квітня.

Інф. Модульні курси сертифікатної програми «Практична психологія» // Дзеркало тижня, 9–15 квітня.

Ольга Петрова. Мистецьке «єдиноначаліє» // Дзеркало тижня, 9–15 квітня.

Інна Ведернікова. Будинок із піску й туману // Дзеркало тижня, 9–15 квітня.

Сергій Квіт. Націоналізм як причина і наслідок помаранчевої революції // Україна молода, 13 квітня.

Володимир Панченко. «Бо без любові — темінь оорта...» // Літературна Україна, 14 квітня.

Олександр Домаранський. Володимир Винниченко: Парадокси долі і творчості // Освіта України, 15 квітня.

Володимир Панченко. Україна, Польща та «битва за Європу» // День, 16 квітня.

Олександр Рожен. Не стати парком юрського періоду // Дзеркало тижня, 16—22 квітня.

Звернення до влади. Занедбаність державної мови – це і неналежний рівень цивілізованості нашого суспільства // Україна BUSINESS, 18–25 квітня.

Володимир Панченко. Русифікація від Олександра Мороза // День, №71, 21 квітня.

Сергій Климович. «Брейн-ринг» Игра продовжується // Журнал «Игра».

Наталія Іванова. Особиста казка //

журнал «Дзвін». № 3, 2005.

Зиновій Суходуб. «Символ мужності й наснаги» // журнал «Дзвін». № 3, 2005.

Євген Федченко. Від тоталітарної традиції до відкритого суспільства // Телерадіокур'єр. №1 (42)

Богдан Червак. Ще раз про націоналізм і помаранчеву революцію // Українське слово, 20–26 квітня.

Остан Світлик. Воля доброго слова // Літературна Україна, 21 квітня.

Оголошення. Конкурс на заміщення посад // Освіта України, 22 квітня.

Євгенія Кулешова. Нові «гумани-

тарні» управленці // Компаньон, № 16, 22–28 квітня.

Володимир Бурбан. Від Петра Могили до Омеляна Антоновича // Дзеркало тижня, №15–16, 23 квітня.

Ольга Петрова. Сучасне українське мистецтво: новий початок // Дзеркало тижня, №15–16, 23 квітня.

Володимир Сонюк. «Розірваний нерв» Мирослави Гонгадзе // День, №73, 23 квітня.

Інф. Справа правопису // Голос України, №75, 23 квітня.

Телерадіоефір

Тетяна Зайченко. Публічна лекція Михайлини Коцюбинської. ТРК «Київ». 4 квітня.

Галина Бабій. Публічна лекція М. Коцюбинської. Радіо ЕРА. 7 квітня.

В'ячеслав Брюховецький. Про публічну лекцію Михайлини Коцюбинської. Радіо ЕРА. 7 квітня.

Лариса Кадурина. Доуніверситетська підготовка. «Голос Києва». 8 квітня.

В'ячеслав Невінчаний. Абітурієнт-2005. Радіо «Голос Києва». 8 квітня.

Сергій Квіт. Школа журналістики НаУКМА. «Голос Києва». 8 квітня.

В'ячеслав Брюховецький. НаУКМА. День відкритих дверей. Радіо. Перший національний, 11 квітня.

Ірина Карташова. Центр працевлаштування НаУКМА. Радіо «ЕРА» на Першому національному, 14 квітня.

Олена Третякова. День відкритих дверей. Радіо програма «Чорним по білому». 16 квітня.

Олена Загороднюк. Прем'єра фільму «Гармонія душі. В'ячеслав Брюховецький». УТ-1. 19 квітня.

Лариса Кадирова. Духовність нації. Радіо канал «Культура», 25 квітня.

Підготувала Галина Ткачук

Над випуском працювали:

Таїсія Шаповаленко
Ірина Зубень
Дмитро Засць
Дмитро Дроздовський
Галина Ткачук
Жанна Безп'ятчук,
Анатолій Поліщук

Світліни
Прес-центр НаУКМА,
тел. 425-1536,
pressa@ukma.kiev.ua

0496968